

Vlaams minister-president heeft de zogenaamde boskaart afgevoerd. Het openbaar onderzoek rond de kaart met waardevolle kwetsbare bossen was één dag aan de gang en burgers en burgemeesters - niet in het minst van meerderheidspartijen - opperden ernstige bezwaren. Ook de Vlaamse Confederatie Bouw, die ernstige vragen had bij deze verregaande ingreep van overheidswege.

MARC DILLEN

Directeur-generaal Vlaamse Confederatie Bouw

“Vlaamse regering voert boskaart terecht af”

De ophef rond de boskaart hoefde niet te verbazen aangezien 15.001 sites met zonevreemd bos zich bevonden op gronden met wonen, industrie, landbouw en recreatie als bestemming. Bovendien zijn de bosfragmenten gemiddeld slechts 80 are groot, beslaan ze vaak meer dan een kadastraal perceel en zouden dus dikwijls meerdere eigenaars worden getroffen. Tienduizenden Vlamingen dreigden dan ook de dupe van de maatregel te worden. In Limburg alleen ging het om meer dan 5.000 eigenaars. De selectiecriteria om de bosfragmenten af te bakenen, deden evenwel de wenkbrouwen fronsen. Zeer eng geformuleerd, met de nadruk op de historische ligging - toevallig voorkomen op een 18de-eeuwse kaart - terwijl je eerder de klemtoon op biologische waardering zou verwachten. Er werd helemaal geen rekening gehouden met de maatschappelijke impact op betaalbaar wonen en economische ontplooiing. En ook tijdens het openbaar onderzoek mocht men zich er niet op beroepen. Getroffen eigenaars hadden zo goed als geen beroepsmogelijkheid. Het ging om specialistenwerk aangezien de gebruikte formule moest

worden weerlegd en niet alle elementen publiek bekend waren. Na bezwaarschrift restte enkel nog een procedureslag waarbij een billijke vergoeding eerder uitgesloten leek. Niet alleen zagen particulieren en bedrijven hun rechtszekerheid en de waarde van hun gronden fors aangetast, ook veroorzaakte de boskaart heel wat onduidelijkheid. Die werd immers vormgegeven op basis van satellietfoto's die onnauwkeurigheden en twijfel niet uitsloten. Uit onze analyse bleek

dat overhangende kruinen van bomen op perceelgrenzen ook naburige tuinen mee afbaken. Merkwaardig dat de overheid het controlemechanisme in deze cruciale fase bij de burger zelf legde. Wie tijdens het openbare onderzoek de kaart er vergat op na te slaan, kon onterecht in een lastig parket komen. Dit alles had als neveneffect dat eigenaars zouden aarzelen om nog bomen aan te planten of spontaan te laten groeien voorafgaand aan de bouw van een bedrijf of woning. Met het be-

schermingsbeleid dreigden zij hun gronden dan definitief aan de natuur te moeten afstaan. Gronden vrijwaren van enige begroeiing was dan de zekerste optie op verdere ontwikkeling.

De Vlaamse Confederatie Bouw is blij met de beslissing om de boskaart nu af te voeren en ziet meer heil in een voorstel dat de coherentie aanmoedigt tussen milieu en ruimtelijke ordening, opdat de burger zich zou kunnen scharen achter het beleid. En in een breder perspectief hield de boskaart opnieuw een extra beknibbeling in van de 16,5% oppervlakte die in Vlaanderen voor wonen is bestemd. Want daarnaast is het voor een groot aantal percelen woon- en woonuitbreidingsgebied onzeker of ze nog kunnen worden ontwikkeld, onder meer omwille van overstromingsrisico. Dit betekent dat nog om en bij de 10.000 ha bouwgrond inzetbaar is voor wonen. Aangezien er tegen 2050 meer dan 550.000 gezinnen bijkomen en verdichtingsprojecten zeer moeizaam verlopen - stadsvernieuwingsprojecten nemen gemiddeld 12 jaar in beslag - komen betaalbaarheid en wooncomfort steeds meer op de helling te staan.

CANARY PETE

HBVL

OPINIE

Uit een onderzoek van SD Worx blijkt dat 1 op de 3 Limburgse KMO's openstaande vacatures heeft, waarvan ze 20% niet krijgen ingevuld. Dit deed Voka Limburg onmiddellijk concluderen dat de “hangmat”, die de werkloosheid is, weggewerkt moet worden zodat werklozen gestimuleerd worden om te gaan werken.

JEAN VRANKEN

Voorzitter ACV Limburg

“Werkloosheid is geen hangmat, maar een pijnbank”

Dat de arbeidsmarkt aan het krimpen is, daar hadden we geen studie voor nodig. De conclusie die Voka echter aan dit gegeven verbindt, is erg overtrokken. Wil Voka op basis van halve waarheden, hele leugens verkopen om zo de eigen politieke agenda te realiseren? Wat zeggen de cijfers, die Voka liever doodzwijgt, nu echt. De werkloosheid in Limburg daalde het afgelopen jaar met 8,6%. Waren de werklozen massaal in de hangmat blijven liggen, had deze sterke daling nooit gerealiseerd kunnen worden. Bovendien blijkt uit de studie waarnaar Voka verwijst dat werkgevers - en Limburgse KMO's bij uitstek - niet geneigd zijn om potentiële werknemers aan te werven die ouder zijn dan 50 jaar, die gesyndiceerd zijn, die

werkloos of een tijdje ziek zijn geweest. Naast het feit dat dit discriminerend is, creëer je door groepen van mogelijke werknemers uit te sluiten op een krimpende arbeidsmarkt een zichzelf waarmakende voorspelling. Voka zou in plaats van op de werklozen te schieten - wat niets bijdraagt tot een oplossing - beter de werkgevers oproepen om hun aanwervingsbeleid aan te passen. Het aanpakken van de match - of beter de mismatch - tussen de vraag en het aanbod op de arbeidsmarkt blijft een belangrijke uitdaging. Niet zelden liggen de (te) strenge en overgewaardeerde selectiecriteria aan de basis hiervan. Een realistisch aanwervingsbeleid zou er met andere woorden voor kunnen zorgen dat heel

wat van de openstaande vacatures in Limburg, snel ingevuld raken. En dat zou goed zijn voor al die werklozen, die zich verplicht binnen de 8 dagen moeten inschrijven bij de VDAB. Vanaf dan worden zij zowel digitaal als persoonlijk intensief gecoacht en opgevolgd door een begeleider. Er de voeten aan vegen, is niet onmiddellijk een optie gezien je het dan op het VDAB-verhoor mag gaan uitleggen. En daar wordt een niet mis te verstaan sanctiebeleid gevoerd. In geval van een schorsing van de werkloosheidsuitkering is dat voor minstens 9 weken. Hangmat? In deze verwijzen we ook graag naar de jongste Pano-reportage op Eén, over een reporter die undercover ging werken bij koe-

riërbedrijf DHL Aviation. Naast allerlei misbruiken met dagcontracten liet deze reportage ook zien hoeveel inspanningen werkzoekenden doen om een job te krijgen en te behouden. Hangmat? In realiteit is voor vele werklozen de werkloosheid geen hangmat zoals Voka voorstelt, maar een pijnbank.

Voka zou de werkgevers beter oproepen om hun aanwervingsbeleid aan te passen